



Barcelona, 11 de febrer de 2010

ANY III. núm.

66

47 religiosos entre les víctimes del terratrèmol a Haití

Diverses congregacions han vist les seves cases demolides

PUERTO PRÍNCIPE, dimecres, 3 de febrer de 2010 (ZENIT.org).- Un total de 47 religiosos es compten entre les víctimes –que sumen més de 170.000, segons el recompte més recent- del terratrèmol del 12 de gener que va colpejar Puerto Príncipe, Haití.

Fides, l'agència de notícies de les Obres Missionals Pontifícies, va fer públic l'informe més recent enviat per la Conferència Haitiana de Religiosos, tot i que els detalls encara són incomplets respecte de la situació de diferents grups missioners.



Les cases de moltes congregacions religioses van ser destruïdes pel terratrèmol i hi va haver una pèrdua significativa de vides de religiosos i altres persones del seu entorn.

Les Filles de Maria han perdut 13 religioses, incloent la superiora provincial, i tres empleats. La seva casa i escoles estan enderrocades.

Las Filles de Maria Immaculada Reina van assenyalar una destrucció similar dels seus edificis i van informar de la mort de dues religioses i vuit alumnes.

Dos religiosos dels Germans Cristians van morir, i tres de les seves escoles van ser destrossades juntament amb la seva casa provincial.

Els missioners de Monfort van comptar amb 11 víctimes i van declarar que una casa, escola i esglésies van ser demolides. Sis religioses d'aquesta família espiritual, de la Congregació de les Filles de la Saviesa, també van perdre la vida. També va morir una empleada i la congregació va perdre les seves cases i la seva escola.

Quatre Germanetes de Santa Teresa van morir en el terratrèmol, juntament amb set professors i 60 estudiants. Cinc de les seves cases i dues escoles van ser destruïdes. Dos dels Germanets de Santa Teresa van morir i cinc cases van quedar en ruïnes. Els salesians van informar de tres víctimes i una escola i una casa demolida.

Els pares de la Santa Creu van assenyalar una mort i una casa devastada.

La congregació de l'Esperit Sant, coneguda també com Pares Espiritans, va perdre un membre i la seva casa i escola.

Les Germanes de Santa Anna van perdre una religiosa i la seva casa i escola van ser destruïdes.



La germana Brigitte Pierre de les Filles de la Caritat de Sant Vicent de Paül va morir durant el terratrèmol, i la casa de la congregació va ser severament malmesa.

Altres comunitats amb cases destruïdes són els clergues de Sant Viator, els frares Franciscans Menors, els Missioners del Sagrat Cor, els Missioners Oblats de Maria Immaculada, les Germanes de la Caritat de Sant Lluís, les Germanes Dominiques de la Caritat de la Presentació de la Verge, les Germanes de Jesús i Maria, la Societat del Sagrat Cor, els Marianistes, els Missioners de Scheut i els Missioners del Cor Immaculat de Maria.

Altres que també van perdre escoles són les religioses Salesianes de Don Bosco, els Germans del Sagrat Cor, les Religioses de Sant Francesc d'Assís, les Religioses de Sant Josep de Cluny, els Missioners de la Immaculada Concepció i les Religioses de la Caritat de Sant Jacint.

Les Religioses de Cristo Marie Alphonse van perdre un orfenat i la seva escola.

Segons estadístiques de 2004, l'arxidiòcesi de Puerto Príncipe tenia 2,5 milions de catòlics, que és el 74% de la població. La capital d'Haití estava atesa en aquells moments per 277 sacerdots, 387 religiosos i 1.200 religioses.

Vida consagrada: valorar la vocació de germà



El cardenal Rodé anuncia dos nous documents

La figura dels germans "ha de valorar-se a l'Església", va declarar el cardenal Franc Rodé, que va destacar també "l'absoluta necessitat de la "pregària" i la "formació litúrgica".

La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica està preparant dos nous documents sobre aquests temes, va anunciar aquest dimarts a Ràdio Vaticà el seu prefecte.

El cardenal Rodé va explicar que un dels documents tracta sobre els germans laics i es preveu la seva publicació la propera tardor; l'altre tracta sobre la pregària i la formació litúrgic dels religiosos i

religioses.

"Últimament hem reflexionat sobre la figura del germà a les congregacions religioses de hermans i a les congregacions religioses mixtes de sacerdots i germans", va indicar a la Jornada Mundial de Vida Consagrada.

"Hem constatat que a les darreres dècades el número de germans ha disminuït molt", va dir. Els Germans de les Escoles Cristianes, per exemple, en tenien 16.000 el 1965 i avui no arriben als 5.000.

"És una disminució enorme –va prosseguir–. Per desgràcia, totes les congregacions de germans tenen grans dificultats".

"I això afecta igualment les congregacions mixtes de sacerdots i de germans: el número de germans ha disminuït molt més que el de sacerdots –va afegir-hi. Hi ha un problema i cal fer alguna cosa".

La crida a ser germà

El cardenal Rodé va destacar l'absència de documents sobre aquesta vocació. "Pensem que una de les raons d'aquesta disminució de vocacions de germans és justament una certa falta d'atenció per part de l'Església a aquesta figura de cristià consagrat de germà laic", va dir.

"Volem fer un document consagrat específicament a aquesta figura de germà laic, que és una figura autònoma, una figura que té sentit en si mateixa, que té una identitat pròpia", va afirmar.





El cardenal Rodé va destacar l'especificitat d'aquesta crida de Déu: "Un germà laic no és – com es pens sovint i com pensa la gent– algú que no ha pogut o no ha volgut, per alguna raó, ser sacerdot".

"És una vocació que té una lògica en si mateixa, que té una missió particular en l'Església –va afegir–, i la història ho demostra amb escreix".

El cardenal va invitar a pensar, per exemple, en la funció important que han tingut les congregacions de germans en la formació i l'educació dels joves, amb nombroses escoles i

universitats a molts països.

"Pensem també en la santedat –va destacar–: són molts els germans que han estat canonitzats, sobretot germans de congregacions mixtes, com els caputxins i els jesuïtes".

De la importància de la pregària

Respecte a l'altre document, sobre la importància de la pregària, el cardenal Rodé va indicar que "alguns diuen que els religiosos i les religioses d'avui preguen molt poc" i va destacar que "avui, en un món tan agitat, la pregària es torna, sens dubte, més difícil".

Col·laborar amb el dicasteri encarregat de la litúrgia

"Hem de posar l'accent en l'absoluta necessitat de la pregària en la vida espiritual d'un consagrat i d'una consagrada", va afegir-hi. El cardenal Rodé va explicar que el prefecte de la Congregació per al culte diví i la disciplina dels sagraments, el cardenal Antonio Cañizares, li ha suggerit fer un document "inter-dicasterial".

Una primera part estaria confiada al dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica i una segona, al dicasteri per al culte diví, sobre la formació litúrgica de religiosos i religioses. Al cardenal Rodé li sembla "d'una gran importància perquè, d'una banda, hi ha una certa ignorància, una certa falta de coneixement i de formació litúrgica dels joves religiosos i religioses".

"D'altra banda –va continuar–, també hi ha fantasies litúrgiques que no sempre són de bon gust i que no corresponen al desig i la voluntat de l'Església i a l'esperit mateix de la litúrgia".

ROMA, dimecres 3 de febrer de 2010 (ZENIT.org)

Fan camí en companyia

Aquests dies se celebra una Jornada per dir-nos que sí, que hi són. El nom oficial és "**Dia de la vida consagrada**" i el lema de la Jornada "**Camins de Consagració**". Un lema ben expressiu. Fan camí en "companyia". Viuen en comunitat i comparteixen els seus bens. Però també ajuden moltes persones i de moltes maneres a fer camí. Pensant només en els que hi ha a Figures i comarca, trobem tres comunitats, Cor de Maria, Escolàpies i Salle dedicades a l'ensenyament. Religioses de St. Josep i Paüles, als servei dels malalts i de la gent gran. Germanes de la Caritat de Santa Anna (Salut de Terrades), que atenen els malalts de la sida. Germanes de la Verge del Mont Carmel (Lladó) presents a l'Hospital i a les parròquies. Pares Paüls que, entre molts altres serveis, fan una feina que, penso, a vegades els mossens negligim: tenen unes hores determinades per escoltar la gent que hi acut: direcció-confessió. I encara hi ha una comunitat de contemplatives (Clarisses de Fortià), la feina principal de les quals sovint oblidada, és la d'oferir-nos el do inestimable de la pregària intercedint per tothom.

Pere Font i Verdaguer, rector de Pontós
Fragment d'un article dedicat als religiosos

Els claretians han acabat el XXI Capítol Provincial a Vic



Dia 6 de febrer, jornada final. Matí. A les 8 del matí hem fet Laudes a la capella. A les 9.30 h, sessió de cloenda del Capítol. El Pare President ens convoca amb la pregària "Oració filial i apostòlica al Cor de Maria". El Provincial llegeix els últims missatges arribats. El moderador, P. Manuel Casal, explica l'ordre del matí. El P. J. Roca llegeix l'acta d'ahir. Els Pares Sidera i Marimon, que han donat el vistiplau a les actes del Capítol, afirmen que les aproven amb la màxima nota. Acabem de revisar la tercera part del document capitular i la conclusió. Fetes les precisions, s'aprova i es deixa al

Govern Provincial la revisió final d'estil. Es recullen suggeriments per fer-lo conèixer a la Província.

Fem una pausa per anar a fer la fotografia dels Capitulars al jardí. Ens fa les fotos el P. Josep Vilarrúbias. Quan tornem, el Provincial expressa la seva satisfacció i agraïment per com ha anat el Capítol. Guiats per l'Esperit, hem trobat consensos i línies de futur.

Val a remarcar el missatge final del Pare President, llegit en català. S'ha fet proper i ha sabut desencallar el diàleg sobre el document quan ens embardissàvem. Un gran germà que ens ha fet sentir el caliu de tota la Congregació. Ens invita a viure ara el Capítol de l'acció.

El P. Gomis ens dóna un full amb el resultat de l'enquesta d'avaluació del Capítol: treu bona nota, un notable alt. L'excel·lent és per al P. Josep Roca, l'eficient secretari, i les Missioneres de la Institució Claretiana. No cal dir que l'assemblea de capitulars ho rubrica amb un gran aplaudiment.



En acabar, els capitulars signen les actes del Capítol i el Pare President, Gonzalo Fernández, clou el Capítol.

El Document Capitular serà de gran ajut per als germans de Província per enfocar el nou sexenni, posant-nos al servei de l'Evangeli. És una gràcia de Déu poder comptar amb la presència de claretians joves d'aquí i de Colmenar Viejo. Shinto Thomas ha estat membre molt actiu del Capítol i Helin John ha fet de "pal de paller!" a la comunitat de Valls, ja que quatre membres de la comunitat han participat en el Capítol.



A les 12 h, a la Cripta del Temple, al costat del Sepulcre del Pare Fundador, amb els germans de la Província i membres de la Família Claretiana que han vingut, hem celebrat l'eucaristia de cloenda del Capítol. La presideix el P. Màxim Muñoz, com a Provincial, acompanyat a l'altar pel P. Gonzalo Fernández, i el nou Govern Provincial dels Claretians de Catalunya Província i el diaca Shinto Thomas. Acabem amb un dinar de festa.

Carmelites de la Caritat - Vedruna a Haití

Les Carmelites de la Caritat-Vedruna tenim una comunitat a Fonds Parisien, a pocs quilòmetres de la capital. En el moment del sisme, a la comunitat només hi havia una germana, les altres dues estaven fora, una a Santo Domingo i l'altra en una reunió de la Clar, a Puerto Príncipe, juntament amb una germana de la comunitat de Cuba. Elles van viure molt de prop el sisme, però, per sort, l'edifici on es trobaven només va sofrir petits desperfectes i alguna germana ferides poc importants.



Davant tanta catàstrofe, la germana que es trobava a Puerto Príncipe va córrer, com va poder, molts quilòmetres a peu, per socórrer l'altra que s'havia quedat a casa. Per sort, només va viure el fort tremolor, però les cases no es van esfondrar.

La provincial del Caribe, amb seu a Santo Domingo, va marxar ràpidament cap a Haití per comprovar la situació de les germanes, ja que era impossible comunicar-se amb elles. A la fi es va trobar amb la germana Núria Meroño, catalana, que estava molt preocupada

perquè no sabia res de les altres. El seu nom va sortir a alguns diaris i a la web com a desapareguda, cosa que va augmentar el nostre patiment.

Quan van veure arribar la Rose, la germana congoleesa que era a Haití, totes tres es van abraçar plorant. Sense perdre més temps, com van poder, van pujar a una muntanya per tal d'aconseguir cobertura i trucar-nos a Roma. Va ser la primera notícia que va arribar de la comunitat, eren les 9 del vespre: "Estem vives, estem bé!, però el poble està destruït, la nostra gent està patint molt". I tot seguit van marxar totes tres cap a Puerto Príncipe per ajudar el poble en tot el que convingués.

Quan van poder anar a Santo Domingo per proveir-se de coses per al poble, ens van poder posar un correu: "Nosaltres estem bé, el sisme ha estat molt a prop d'on vivim, però el cop més fort ha estat a la capital. Tot està destrossat, hi ha molt dolor i impotència, és el moment de regalar somriures, carícies i paraules d'esperança, abraçades i un copet a l'esquena. Els hospitals estan sense recursos. Ja ha començat l'ajuda humanitària, esperem que, encara que amb lentitud, vagi una mica més bé".

Des de Santo Domingo, les germanes es van organitzar amb un grup de joves i de professors i es van traslladar a Haití per ajudar els seus germans veïns. Reconeixen que organitzar bé les ajudes per tal que les famílies puguin refer les seves vides —no només solucionar el present— i el poble es pugui reestructurar de nou serà una tasca dura en la qual caldrà el compromís del món sencer. De moment, aquest sembla que està essent el miracle que fa brillar la llum per damunt de tanta creu.

La Fundació VIC, que la congregació té per canalitzar el fons social, és la que ara, en aquesta situació, està organitzant tota l'ajuda que arriba de comunitats, col·legis, famílies, amics, etc. L'experiència de solidaritat està essent extraordinària.

I el més important, l'ajuda humana. Unes quantes germanes s'han ofert a anar a Haití a donar un cop de mà en el que calgui. Ens hem posat en comunicació amb la CONDOR (Conferència de Religiosos a la República Dominicana), que coordina les ajudes que es van oferint, ens han demanat germanes professionals de la salut; de moment hi han anat dues germanes, una metge i l'altra infermera (les dues tenen molta experiència perquè han treballat a l'Àfrica), és possible que n'hi vagin d'altres.



En ser enviades a aquesta missió, la germana general els deia: sentiu-vos enviades per la Congregació. Totes estarem presents en vosaltres. Gràcies, perquè el Carisma de Joaquina ("Vull que les meves filles vagin a molts llocs i elles no ho poden refusar") se segueix fent realitat cada dia i de manera misticoprofètica en aquestes situacions de major necessitat.

Com ho vivim?

Ens alegra tenir germanes Vedruna presents a Haití **sanant, alliberant i educant**, com volia Joaquina de Vedruna.

A totes les comunitats s'ha reflexionat des de la Paraula i el compromís quina ha de ser la nostra actitud, la nostra disponibilitat en favor dels que menys tenen, i s'han fet compromisos concrets. S'ha pregat en comunió amb tot el poble haitià, vivint amb força el misteri Pasqual de mort, sofriment, desesperació, impotència i a la vegada Resurrecció.

Creiem en la vida i preguem al nostre Pare Déu per tots el voluntaris que estan donant part de la seva vida per aquest poble sofredent.

Esperem i desitgem que reneixi un Haití nou on les persones puguin viure amb dignitat, on hi hagi pa per a tothom, educació per a tots els infants i els recursos mèdics necessaris.

M. Lluïsa Clarà – Carmelita de la Caritat-Vedruna
Membre de l'equip general

Juan José Gallego, frare dominic: "Sóc l'únic exorcista de Catalunya"

Guió del programa de Sílvia Coppola a Catalunya Ràdio el 21 de gener, titulat *El Secret* en l'espai "Vides paralel·les", consistent a fer una entrevista. Juan José Gallego, 69 anys, frare dominic, catedràtic de la Facultat de Teologia de València, exorcista: "Busco que es guardin els drets humans, que s'ajudi les persones".



Juan José Gallego Salvadores és prior d'una comunitat de frares dominics que viuen al Convent de Santa Catalina, del carrer Bailèn, 10, Barcelona. És seu de l'Institut de Teologia i Humanisme, de l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort i de l'Associació Cristiana de Separats i Divorciats (ACRISDI). Un fet que hi destaca, a més del claustre i la biblioteca, és la quantitat d'imatges del primer sant negre d'Amèrica, Sant Martí de Porres.

Juan José Gallego fa tres anys que va ser nomenat

exorcista per l'Arquebisbat de Barcelona. L'han visitat unes 100 persones i totes ho han fet per voluntat pròpia. Expliquen coses que no diuen mai a ningú i cap cas és igual. No cobra pels serveis i, en molts casos, el sol fet d'escoltar-los ja és una solució.

Podria donar-se el cas que una persona estigui convençuda que té una influència demoníaca i difícilment el psiquiatra l'hi trauria amb pastilles. Ho aconseguirà algú que l'ajudi a reflexionar sobre aquesta fixació. Hi ha molt de mal en el món, però també molt de bé. S'ha de procurar ajudar.

“La ment humana és molt rara.”

Existeixen les possessions demoníaqes?

Sí. Jo m'he trobat amb casos. Però n'hi ha molts més d'influències demoníaqes que no pas de possessions.

Per què creu que passen aquets fets?

La majoria de cops és perquè s'ha invocat el dimoni. El Faust de Goethe n'és un exemple. El dimoni és un esperit que pot concedir certes coses, però després passa factura.

El dimoni és sempre el mateix o són diferents?

El dimoni és un esperit molt intel·ligent i actua segons li interessa. Cal estar atent perquè, com diu Sant Pau, també es vesteix d'Àngel de Llum.

Com se sap que existeix una possessió diabòlica?

El 100% de seguretat no es té mai. Hi poden haver malalties ocultes que no sabem d'on vénen. Sempre demano un certificat psiquiàtric. El 90% estan convençuts que, a partir d'un moment determinat de la seva vida, han experimentat alguna cosa nova, negativa. Hi ha fets en comú: haver invocat el dimoni, haver practicat la ouija, algú que els ha volgut mal... Cal investigar i anar amb molt de compte.

Quins símptomes físics i psíquics mostren aquestes persones?

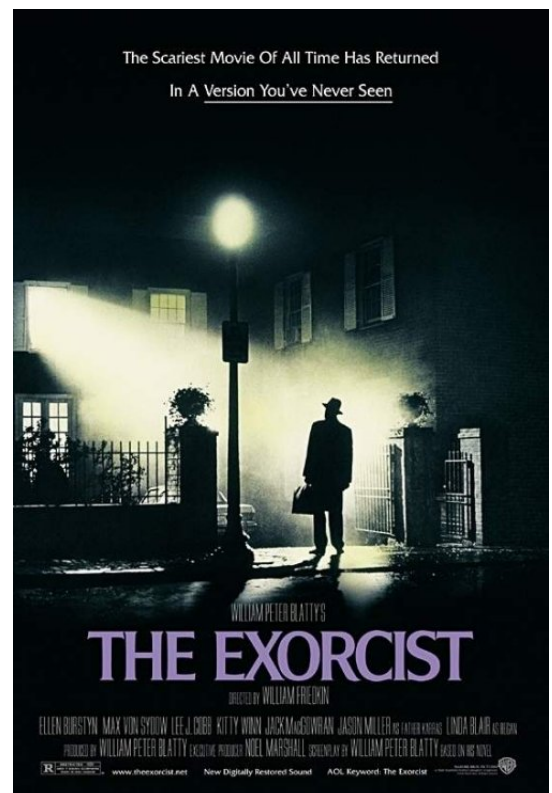
Un desassossec molt gran, un no trobar-se, no sentir-se, no dormir, notar presències misterioses. He tingut casos que, quan comences a fer l'exorcisme, contesten amb blasfèmies i convulsions físiques. No és epilèpsia, segons confirmació mèdica. Són manifestacions que no havia vist mai i que suposen un sofriment terrible perquè van al metge i els diu que no tenen res. Sigui real o fictici, el cas és que és un drama impressionant.

La pel·lícula *L'exorcista* exagera?

La majoria d'escenes que hi surten les he viscut, no tan exagerades. Reaccionen a l'aigua com si cremés, et parlen amb llengües estranyes. L'altra dia em va passar per primera vegada. Un noi i em parlava en una llengua desconeguda, i al final en llatí, que ell no sabia, per suposat. Em va etzibar: “Et mano que no tornis a resar més Parenostres” i “Jo habito en aquells que resen”. Em vaig quedar impactat.

Vostè té por?

Vaig tenir molta por al començament. Mirava enrere i veia dimonis arreu. Però des que he assumit aquest ministeri com un servei més de l'església, em sento molt bé.

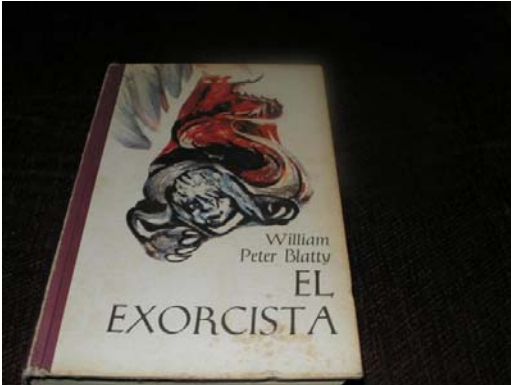


La pràctica de l'exorcisme requereix d'uns instruments determinats?

Simplement jo només faig servir això que veus aquí: la creu, l'estola i el "Rituale Romanum", el llibre que proporciona l'església.

Quin és l'ordre del ritual?

Primer és demanar a Déu que ens ajudi i protegeixi, després beneir l'aigua i invocar tots els sants. A continuació, els demano que renunciïn a Satanàs i fem la lectura de l'evangeli, amb les oracions imperatives: "En nom l'església, et mano que deixis en pau aquesta persona, etc."



I com el localitzen a vostè?

Van a la Catedral, pregunten, i això que no figuro enlloc. Són l'únic a Catalunya i rebo gent de Tarragona, Vic, Lleida... El fet que se'n nomenin tan pocs és perquè els bisbes temen que se'ls titlli de conservadors. Però no hi té res a veure. A França, la laica, hi ha 112 sacerdots exorcistes, i a Itàlia, més. A Espanya n'hi ha uns 7.

Van a més o disminueixen els exorcismes?

Aquí a Barcelona, que sempre ha tingut tradició exorcista, creixen. Hi han influït els mitjans socials i Internet, en concret el Padre Fortea, que hi surt força.

Afecta més homes que dones, més adults que nens?

Més dones que homes. Són més vulnerables a les sectes satàniques. Però, tot i la diversitat d'edats, hi predominen les que van dels 30 a 35 anys.

Durant l'edat mitjana es van fer autèntiques barbaritats al·ludint a la pràctica de l'exorcisme i la crema de bruixes.

Es van fer coses innumbrables. Gràcies a Déu, això està passat. Avui dia, però, amb la llibertat, hem anat d'un extrem a l'altre.

Fa més de 4.000 anys que es fan exorcismes. Una cosa que he descobert fent aquesta feina és que hi ha esperits del mal i del bé. Des d'una perspectiva de fe, fets que semblen casualitats no ho són tant.

Cal anar amb compte amb les influències malèfiques.

4ª Estació d'Enllaç: ...per riure, amb un humor di FE rent !!



Hi havia ganes d'encetar el nou any 2010 amb una bona Estació, amb il·lusió per retrobar-se, per passar-ho bé, per riure amb humor en clau d'amistat i de fe cristiana. I així va ser: divendres 15 de gener, uns 300 joves amb els seus animadors/es de pastoral, tots i totes ben "apretats" per passar el fred de l'hivern al Casal Loiola (c/ Balmes, 138) vam viure una sessió molt especial de Riureteràpia. Ben conduïda per Josep Mª Nonay i els seus col·laboradors, aquesta sessió ens va permetre obrir-nos als altres, relacionar-nos amb espontaneïtat i simpatia i, entre dinàmica i riure, també vam plantejar-nos on va trobant cadascú la seva felicitat, com i amb qui. La proposta d'aquell vespre va començar amb un breu gag de mímica executat amb molt d'estil per l'equip d'animadors que ens

acollien al Casal. Després, una breu "iniciació" de Josep M^a Nonay al concepte i aplicació de la Riureteràpia; i de seguida vam passar a posar-ho en pràctica: Josep M^a va fer moure el personal per tota la sala (que fins i tot va resultar un xic petita) desenvolupant tota una sèrie de petites dinàmiques que feien posar-nos en relació els uns amb els altres amb molta espontaneïtat i simpatia. De mica en mica, la vergonya i les barreres anaven caient i descobríem que amb bon humor s'obren més possibilitats de comunicació.

Aquest espai va permetre que els joves que procedien de diversos grups i col·lectius de la nostra església diocesana es barreassin entre ells i comencessin a conèixer-se una mica més.

Un paper principal de la vetllada estava reservat a Jesús de Natzaret, el qual ens va adreçar una vegada més les seves Benaurances: "FELIÇOS els pobres, els qui ploren, els humils, els qui treballen per la pau i la justícia...". A partir de la proposta de Jesús i després d'un moment de reflexió personal, ens vam trobar en grups d'unes deu persones i vam compartir al voltant d'aquesta proposta de Jesús i cada grup va mirar d'elaborar una nova Benaurança, aplicada als nostres dies. L'aportació de cada grup va ser escoltada i acollida a la sala del Casal en un clima d'interiorització, just abans que el mateix equip d'animadors

que ens havia acollit ens acomiadés amb un gest significatiu: en silenci i amb una música ben suau de fons, dos joves van escenificar una abraçada: era l'abraçada d'una amistat compartida, l'abraçada del camí fet junts amb bon humor, l'abraçada de Déu als seus fills i filles.... en definitiva, l'abraçada de la fe.

Ens vam endur, com sempre, una pregunta per seguir compartint als nostres grups: *Què significa per a tu avui ser feliç i fer feliç?* Tot un repte per a la nostra pastoral amb joves, avui.

I després d'aquesta Estació tan *moguda*, ens espera una de més tranquil·la, potser més interpel·ladora sobre com vivim avui l'Evangeli de Jesús. Serà el 19 de febrer, a les 22 h, a l'Escola Tècnica Xavier (Av. Francesc Cambó, 12) i portarà per títol "Evangeli Anònim", un monòleg teatralitzat a càrrec d'Albert López Vivancos.

Això és ESTACIÓ D'ENLLAÇ, un espai jove per fer experiència de l'Evangeli i compartir-la.

Toni Roman, delegat de Pastoral de joves de Barcelona



Jornada de Formació Permanent: dissabte, 13 de febrer

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

UNA MIRADA CREYENTE A LA REALIDAD ACTUAL

¿A QUÉ NOS INVITA?

a càrrec de

Ana M. Martínez Rodamiláns

Mercedària Missionera de Bériz, nascuda a Bilbao el 1936. Després d'haver realitzat estudis de Teologia (Roma) i la llicenciatura en Filologia Clàssica (Madrid), va dedicar uns anys a tasques d'educació a Bilbao. Posteriorment, va estar a Amèrica Llatina (Bolívia i Perú) durant dotze anys i després dotze anys més a Roma, com a consellera general. Actualment, viu a Madrid, col·labora amb Justícia i Pau a través de l'àrea de Justícia i Solidaritat de CONFER, dels Comitès de Solidaritat amb Àfrica Negra i de la xarxa AEFJ. És responsable de la Xarxa de Justícia, Pau i Integritat de la Creació de la seva Província d'Espanya.



- 9.45 h** Inici de la Jornada
- 10.00 h** *Proyecto de Dios:*
...y vio Dios que era bueno
...y la mirada de Dios sigue presente sobre el mundo
Una mirada creyente a la realidad actual:
- "Cambio de época" vehiculado por la globalización.
- Mercado y tecnología de la información, pilares de la globalización.
- Tiempo de cambios, de búsquedas, de oportunidades.
- Tiempo de aprender a mirar...
- 11.30 h** Descanso
- 12.00 h** *Otra misión es posible:*
- Crisis en un mundo globalizado: alimentaria, humanidad itinerante, militarización
Creciente, desequilibrio ecológico, cambio climático, crisis financiera global.
- Riesgos sociales.
- Esperanzas: emergencia de la mujer.
- Oportunidad: globalización desde abajo.
- Nuevo estilo de MISIÓN: opciones y actitudes.
- Misión profética de la Vida Religiosa.
- 16.00 h** *Presentación del trabajo en grupos y plenario.*
- 17.00 h** *Justicia, Paz e Integridad de la Creación (JPIC): invitación de Dios en esta realidad, enfoque de un nuevo paradigma de Vida Religiosa, estilo de vida y acciones transformadoras y retos a la formación.*
- 18.00 h.** **Fi de la Jornada**

Data: 13 de febrer de 2010

Preu: 20 euros

Hora: 10-13.30 h i 16-18 h

Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona) **L1** Rocafort i **L3** Poblesec

Inscripcions: UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (tel.: 93 302 43 67) (de 15 a 19 hores)

Pagament: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa": 2100-3040-06-22-00340826
Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres AR**.

Agustí Altisent: Reflexions d'un monjo



Reflexions d'un monjo

Agustí Altisent va ser monjo cistercenc. Morí el 2004.

Editorial Sígueme. «NUEVA ALIANZA», núm. 217

384 pàg. 17,31 € - PVP 18 €

Format: 13,5 x 21 cm – Núm. edició: 1

Per al monjo, Agustí Altisent, un paper en blanc ha significat des d'antic l'ocasió de compartir pensaments i experiències, reflexions i sentiments amb els homes i dones del seu temps.

La vocació monàstica no només no allunya del món, sinó que tendeix ponts envers el seu mateix cor. En transitar pels camins d'aquesta terra tan volguda, es fa més fàcil sintonitzar amb les esperances i anhels que tot ésser humà porta, juntament amb les seves ferides i fracassos. És aleshores quan el monjo es transforma en un visionari:

entrena la seva mirada per contemplar la realitat des dels ulls de Déu i exercita les seves mans en la tasca d'inserir-hi llavors de bellesa i bondat que obrin envers el futur.

Les cent trenta-tres reflexions que integren aquest llibre són una invitació a deixar-se seduir cada dia pel miracle de l'existència.

Aforismes

—Hi ha un gos i un os. El gos diu a l'os: «Tu estaràs molt dur, però jo no tinc res a fer» (contat a Rafael Vázquez Márquez, de nen, pel seu pare per inculcar-li l'eficàcia de la tenacitat a la vida).

—Ser limitat és la nostra única possibilitat d'existir: els límits fan l'estàtua. Les nostres carències són els nostres límits: sostenen les nostres qualitats i així permeten que les sembrem en els altres.

—Déu i la religió són com els bordells: no s'eliminen, es desplacen. Si en una ciutat se suprimeix el barri dels lupanars, tota la ciutat es convertirà en ell. Si un pretén suprimir Déu i/o la religió, la resta quedarà divinitzada, i rendirà culte als diners, al poder, al sexe, a la fama o al seu conjunt, a què sacrificarà tota la resta; i als altres, si convé.

—No demaneu a Déu que us deslliuri de la creu, demaneu-li que us doni forces per acceptar-la a fons i dur-la: un se sent aleshores lleuger, desembarassat, transparent, immaterial; como si un autobús no pogués atropellar-lo.

—No deixeu que es refredi la truita mirant la del veí que és més gran.

—És més potent la capacitat de suportar el mal que la de fer-lo.

—«Res no resisteix a l'atenció continuada» (*Ramón y Cajal*).

—No valorar els béns i les joies d'aquest món serà estoic, però no catòlic. Un catòlic tendirà més aviat a un cert grau d'epicureisme, que no és sibaritisme. Els matisos són importants en aquestes coses.

—Generalment, les postures radicals no es posen en pràctica i es queden en paraules.

—Per a qui és víctima de la passió (l'avarícia, l'ambició...), el que ja s'ha assolit no val res: «Només existeix el que encara no existeix», deia Macbeth, que no gaudia del que havia aconseguit i només vivia per voler accedir a més.



—Qui va dir: «Un pessimista és un optimista més ben informat»? Sens dubte, un pessimista sistemàtic. Uns altres, després de declarar-ho tot catastròfic i anunciar gairebé la imminència de la fi del món, afirmen que no són pessimistes sinó realistes. Però són també pessimistes seguríssims. Després hi ha els que, davant una ampolla mig buida s'alegren que estigui mig plena. Són, és clar, els optimistes. Jo pensaria, a més, que, com més verdadera és una cosa, més clara i més alegre serà. Serenor, claredat i alegria no fomenten l'úlçera d'estómac, i això no em fa mala olor.

—Hi ha també una clarividència negra: la del perspicaç que està serè però en guàrdia: és l'actitud del qui pensa que tot, i encara més un col·lectiu gran (important empresa, Estat nacional...) té molta capacitat per absorbir petits defectes, i està a l'aguait per veure'ls quan apareixen i intentar corregir-los perquè sap que, si no ho fa, un dia tot estarà tan corcat que es desplomarà (amb gran sorpresa dels miops). Atenció a aquesta clarividència negra.

—«Excellence is no accident» (La perfecció no és fruit de l'atzar).

—A vegades, la pau en la convivència només s'aconsegueix callant.

—En el meu noviciat, vaig tenir un bon pare mestre. Una vegada vaig anar a la seva cel·la:

«Tinc por d'estar agafant una neurosi», li vaig dir. «Bé, i quin problema hi ha? Déu sap el que li convé». Em vaig quedar en pau: abans que de pa, tenim la necessitat del sentit.

—Les coses importants es descobreixen als quaranta anys, les molt importants als seixanta, les importantíssimes als setanta. Un cardenal deia: «Ara comeeeeeeeença a...». Tenia vuitanta-set anys.

—El contrari de mirar a una dona amb concupiscència no és no mirar-la: és mirar-la amb respecte.

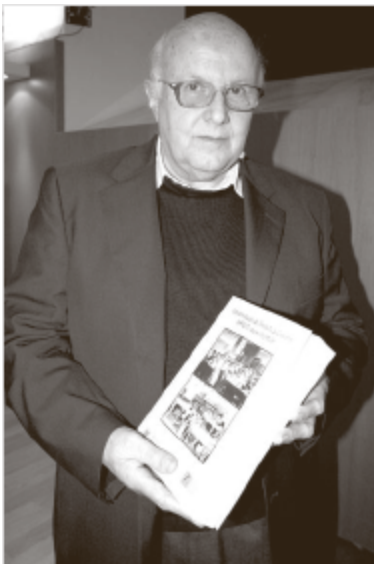
Història de l'Escola Pia a Catalunya

P. Joan Florensa, historiador i autor del llibre: **«Els escolapis hem volgut oferir sempre una educació per a tothom»**

S'ha presentat a l'Institut d'Estudis Catalans un volum històric sobre la primera escola pública gratuïta d'Europa

Com va sorgir la idea d'elaborar aquest treball tan minuciós sobre la història de la congregació?

Una de les preocupacions que sempre ha tingut la nostra congregació ha estat el fet de conèixer la nostra llarga història, especialment a Catalunya, on som presents des del 1638. Des de feia molts anys s'havien fet propostes diverses d'elaborar un acurat treball històric però no havien arribat a reeixir. Quan m'ho van demanar a mi, cap a l'any 1980, vaig començar a treballar-hi, però no directament amb una història detallada de la congregació, sinó fent estudis d'investigació concrets que anava publicant de mica en mica. Com que jo ja no era un jovenet, i em podia morir pel camí, volia almenys deixar feina feta. Em costava, però, decidir-me a redactar una història global, que ja havia projectat diverses vegades. En un moment determinat, coincidint amb l'inici del nou mil·lenni, després d'haver publicat un



nombre molt significatiu de treballs d'investigació, vaig veure que era el moment de fer un volum general dels primers 320 anys d'història de l'Escola Pia a Catalunya. Ja m'havia format una idea general de la història de la província i ara només era qüestió de recopilar i completar-ho tot.

Què destacaria de la llarga història de la congregació a Catalunya? Quin ha estat el leitmotiv del carisma calassanci?

Jo destacaria l'intent, en tot moment, d'adaptar-se a la societat. L'Escola Pia no ha volgut mai imposar res sinó donar resposta a les necessitats del poble, sobretot les classes populars. Hem volgut oferir una educació per a tothom encarnada en una societat alliberadora. Per això la nostra proposta educativa s'ha basat en una acurada formació que servís per a la vida. En aquest sentit, sempre hem donat molta

importància a certs tipus d'ensenyament, com ara l'aritmètica, la comptabilitat, la secretaria...

Ha estat una tasca i un compromís ben reconegut per la societat catalana?

Jo crec que sempre hem tingut un reconeixement per part de la societat i de les institucions de Catalunya. Una bona prova d'això és la presentació d'aquesta obra a l'Institut d'Estudis Catalans. Al mateix temps, l'Escola Pia té la Creu de Sant Jordi. Ens sentim, doncs, ben reconeguts.

Samuel Gutiérrez,
Catalunya Cristiana, núm. 1558 (4.02.2010)

Des del monestir: La normalitat és convivència

Recentment celebràvem a Manresa un acte de normalitat, perquè la normalitat és convivència. Era l'acte de reconeixement a un musulmà arribat des del Marroc fa molts anys, que ha treballat per la pau, s'ha implicat en el diàleg interreligiós, ha obert les portes de la mesquita i ha facilitat i promogut la integració plena dels musulmans amb els quals treballa i viu la seva fe en aquest país.

Més de 200 ciutadans van voler unir-se a l'homenatge i celebrar la normalitat i el compromís d'aquest home que tots van definir com un home de pau, com un home bo, com un bon musulmà. La directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya remarcava que era la primera vegada que assistia a un homenatge a un ciutadà musulmà català que, com a musulmà i en coherència amb l'islam, destaca per la seva tasca a favor del bé comú de la societat. I suposava que era un acte pioner a Europa.



Mentre això passava, encara se sentien els ressos de l'«afere de l'Ajuntament de Vic» arreu del país. Uns fets en què els diferents grups han fet pinya juntament amb l'alcalde per plantar cara als immigrants sense papers, per posar en veu alta el malestar per la immigració i per posar sobre la taula les contradiccions de la llei d'estrangeria. L'alcalde de Vic, segurament espantat per l'efecte i creixement d'Anglada i el dels grups xenòfobs, ha volgut donar un cop d'efecte, i de cop i volta aquells immigrants que fa uns anys eren la mà d'obra barata de la indústria no únicament de Vic, sinó de molts altres llocs, ara que estem en crisi, han esdevingut el boc expiatori de tots els nostres mals. No era tan «perillosa» la immigració quan se la podia explotar i tenir una economia submergida que afavoria uns pocs, a costa del seu treball no sempre en òptimes condicions. La immigració, els pobres, sempre «molesten», «fan nosa», «destorben». Ja sé que no és políticament correcte dir el que estic dient, però el que ha passat a Vic i la seva veu en *off* és el que hi ha en moltíssimes persones. Però no ens enganyem, la solució no és amagar i posar sota la taula una realitat. No és excloure dels padrons i dels serveis socials les persones. Estem parlant de persones i no de mobles. El repte no és expulsar-los i augmentar el nombre de marginats, el que realment ens farà grans és humanitzar-nos, dialogar i, plegats, buscar sortides. Recuperar la normalitat de què parlava al començament i que vam viure a Manresa en l'acte esmentat.

És fonamental conèixer els nostres veïns, posar-nos a la seva pell, sintonitzar amb la seva realitat. És el gran repte: conèixer-nos, teixir cada dia les relacions... això segur que donarà fruits i cristal·litzarà en un món més solidari i fratern, en el qual no hi ha ciutadans de primera classe, segona o tercera. De poc ens serviran els discursos solidaris i les campanyes a favor del poble d'Haití, si al nostre cor no escurcem distàncies i treballem per ser més tolerants i receptius. Podem córrer el risc de dir: els enviem



ajuda però que no vinguin... perquè els pobres, com més lluny, millor! Tant de bo recuperem la normalitat en les relacions; la justícia en la nostra actuació i que no ens deshumanitzem davant dels qui pateixen, en aquest cas, els que han hagut d'emigrar i que no troben un lloc enlloc, perquè allà on van, pel fet de ser pobres, se'ls mira amb desconfiança. Que la fe ens permeti relativitzar tot el que és relatiu per donar importància a allò que de debò en té: el sentit profund de les relacions interpersonals i la humanització de la nostra societat.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa
Catalunya Cristiana, núm. 1558 (4.02.2010)

Competència Espiritual en l'Animació Espiritual de les escoles cristianes

Organitza	Escola de Pastoral – Fundació de l'Escola Cristiana de Catalunya
Suport	Grup Promotor - Santillana
Animadora	Carmen Pellicer
Tema	Competència Espiritual en l'Animació Espiritual de les escoles cristianes, més enllà de l'Àrea de Religió i Cultura Religiosa.
Lloc	CEP (Centre d'Estudis Pastorals) – Sala 1 C/ Rivadeneyra, 6, 3r pis (Barcelona) L1 i L3 Plaça de Catalunya
Dia	Dia 24 de febrer, dimecres
Hora	9.30 a 13.10
Inscripcions	Departament de Pastoral. Toni Torrelles. 933 027 013. atorrelles@escolacristiana.org
Assistència	Gratuïta

Des de la vida religiosa en barris: Un món nou és possible

Per a nosaltres Vida Religiosa, religioses en barris, per a nosaltres, Germanetes de l'Assumpció, en el nostre món, submergides en una nova societat que s'està configurant multicultural i plurireligiosa, la realitat dels "novinguts" continua essent una "crida" i un "repte".

Col·laborar a fer teixit social, apostar per la dignitat de la persona humana, de tota persona com a filla i fill de Déu, iguals en drets i en deures, està a la base de les nostres comunitats inserides en barris, populars, obrers i empobrits.

Les Comissions Justícia i Pau i Integritat de la Creació de les Germanetes de l'Assumpció, de França, Bèlgica, Itàlia, Portugal, Espanya i Congo, hem viscut unes jornades que s'han



celebrat a Madrid amb l'objectiu de reflexionar entorn a la política d'immigració de la Unió Europea com a marc comú del qual rebem unes directrius i sobre les lleis pròpies de cadascun dels països als quals els correspon l'aplicació d'aquest marc —darrerament la d'Espanya recentment aprovada— ha sofert canvis en el seu conjunt restrictius i amb algunes petites millores que s'han aconseguit gracies a la pressió de moltes entitats socials i d'Església.

En el nostre treball hem tingut en compte els eixos següents: centres d'internament, reagrupació familiar, arrelament social i refugiats.

Les lleis incideixen en la vida quotidiana concreta i la vida quotidiana rep les conseqüències vitals d'aquestes lleis.

Ens ha acompanyat en aquesta reflexió Maria Segurado de Càritas Espanyola, especialista en aquests temes. Hem valorat molt la seva dedicació, estimació i animació.

Per què aquest breu comunicat?

Per compartir inquietuds en el nostre camí d'encarnació en el seguiment de Jesús, per oferir-nos una corrent d'animació que ens estimuli al compromís evangèlic en l'anunci i

denúncia com Jesús en l'Evangeli i documents socials de l'església que ens conviden a actuar.

Benet XVI en la seva Encíclica "La Caritat en la Veritat" diu així: "Els treballadors immigrants no poden ser considerats una mercaderia o una mera força laboral. Per tant, no han de ser tractats com qualsevol altre factor de producció. Qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació."

La Vida Religiosa, en el dia dia, ha de ser humilment profètica, juntament amb altres ha de fer xarxa per poder incidir en les estructures injustes o potenciar les que es poden millorar. Aquesta tasca és engrescadora!

"Un món nou és possible"

Renovem les nostres opcions!
Som-hi!

Júlia Sánchez, Germaneta de l'Assumpció

Com saps que Déu et crida? Testimonis en directe



Para l'orella

ceguesa s'ha fet la seva companya de ruta i en Pere Castanyer, marista, que tan sols fa dos anys va acabar el noviciat. La música animada per Enric Puiggròs, jesuïta ens ajudà a meditar i fer pregària junt amb els testimonis. Així tots els assistents també vam poder fer memòria de la nostra vocació i agrair tot el que ha estat aquest camí per cadascú de nosaltres.

Com saps que Déu et crida?

El passat 31 de gener, tot avançant-nos a la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, la Vocalia de Pastoral Juvenil i Vocacional de la URC va realitzar un senzill acte de pregària que tenia com a lema: **Com saps que Déu et crida?**

L'acte ens va permetre escoltar dos testimonis ben diferents i enriquidors: Montse Fenosa, vedruna, infermera que des de fa uns anys la



Un cop més constatarem que Jesús camina al nostre costat i ens convida a seguir-lo. Déu ens estima des de l'inici, i té un projecte per a cadascú. Compta amb nosaltres per dur a terme la seva missió. Al constatar aquesta estimació incondicional, automàticament sentim la crida i ens preguntem: **COM PUC DONAR JO TAMBÉ?**

Els testimonis que escoltàrem ens van manifestar que:



- Ser cristià és **SENTIR** a aquesta crida: per això necessitem un cor obert i atent al que ens demana el Senyor. El Senyor ens crida a cadascú en el seu moment i amb les seves peculiaritats, Una crida sentida en la joventut. La Montse ja respongué des del inicis i en Perico encara trigà uns quants anys a "sentir-la" i a respondre.

- Ser cristià és **ESCOLLIR** de manera lliure, després d'un camí de discerniment. I sentir-te

acompanyat en aquest camí: la comunitat, un educador atent a la teva persona...

- Ser cristià és **RESPONDRE** a aquesta crida: cadascú segons la seva vocació i la situació personal de cadascú. Les situacions personals, socials, familiars i de salut que ens toca viure no són obstacle per a una resposta; tan sols li donen forma.
- Ser cristià és prendre un **COMPROMÍS**. No calen grans "heroïcitats". Se'ns presentaren coses tan senzilles, com caminar tot escoltant als joves, fer costat al malalt, treballar per a la defensa dels drets humans o viure el dia a dia dels petits detalls comunitaris.

Fou un acte molt senzill, familiar i ple d'esperança. Sovint en actes proposats per a religiosos/es la mitjana d'edat és alta, en aquest curiosament, malgrat ja n'hi havia "que pentinaven canes" també hi hagué un grup de religiosos/es joves i fins i tot postulants de diferents congregacions.



N'estem segurs: Déu continua cridant, tan sols cal PARAR L'ORELLA.

Carme Massó, Companyia de Maria

Figueres: exposició del centenari de La Salle



El col·legi La Salle de Figueres ha muntat una exposició commemorativa del seu centenari que es pot veure aquest mes al vestíbul del Consell Comarcal de l'Alt Empordà. S'hi poden veure documents, retalls de diaris, fotografies i altre material relacionat amb l'escola. Una imatge de l'exposició, on es veu una bata i una sotana dels germans de La Salle.

05/02/10 FIGUERES - [EL PUNT](#)

Pregària "Els aturats, avui"

El proper **dilluns 15 de febrer**, Cristianisme i Justícia convoca la **pregària "Els aturats, avui"** a la capella de Sant Ignasi de l'església dels jesuïtes de Casp (C. Casp, 27 de Barcelona). A les 20.15h.

Aquesta trobada s'emmarca en les pregàries mensuals del cicle "Des del clam dels oprimits..." que volen ser un espai de reflexió i pregària sempre des d'una realitat concreta del nostre món. La trobada consisteix en 45 minuts de reflexió, pregària i silenci, a partir d'un esdeveniment, un testimoni, i la lectura de textos bíblics. En aquesta ocasió, la sessió es dedica a l'actual context de crisi econòmica i, concretament, a la realitat de les persones que es troben a l'atur.

Aquest cicle de pregàries està organitzat per Cristianisme i Justícia, en col·laboració amb Justícia i Pau, Càritas i el Secretariat Diocesà pels Marginats.



Calendari del mes de febrer: propers esdeveniments

11	Dj	Reunió dels Delegats Episcopals de Vida Consagrada
13	Ds	URC-CEVRE – Jornada de formació permanent: <i>Una mirada creyente a la realidad mundial</i> . Ponent: Ana María Martínez Rodamilans, mmb (Mercedària Missionera de Bérriz) Reunió de la Vocalia de Joves (JURC), a les 11 del matí a la seu de la URC.
19	Dv	Estació d'enllaç: Els joves, la fe i l'Església: conversem amb el bisbe Sebastià Taltavull. 22.00 h. Pl. Santa Anna, c. Rivadeneyra – Pl. Catalunya Conclusions en forma d'art
21	Dg	Experiència SICAR, de 4.30 a 8.30 del vespre al Monestir de Sant Pere de les Puel·les
22	Dl	Assemblea de Superiores Majors i Abadesses
24	Dc	SIRBIR (Secretariat Interdiocesà de Relacions Bisbes i Religiosos) Xarxes Solidàries

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
 Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>